

1

四

1

102

קדושת

ג'ת

ל

כג

חיל"ק, תלמידים דה מילפוי"ס צור"ק. ולכדין זה
המחייב כי הינה ואות מודעת לכל, שיטרלן
נקראתו רלהצית, טיטרלן עלו כמתמחים (ב"ד א.
ד), וכטכנייל ייטרלן שנקראו לרלהצית נקראו כל
העתולמות כולם, ממילמר מו"ל וויקיר לו.
ה) גראטה צדziel ייטרלן שנקראו לרלהצית, והם
נקראו גם רלהצית המהאנגה. וזה י"ת ב"ה
ממפאל זכרו כמו אכומג (ישעה מת, ג) ייטרלן
ההצה. נן הטענה. וטהדריקיס הס פועליס
צטפלמס מה טאס רוליס, ומופעליס מלהן סדין
ללהציתים וחקדיס על ייטרלן (יעיון סוכה ד.א.)
וומיכליים צמפלים צפע ונרכxa לכל העולמות.

ויש贊 מינח למלמת מה שכא"ת נ"ה נלו^ז
 גדרלו מלכית ומגדע הרטעיס, טיכו^ט סמלכומו
 בכל ממלכה (זהלים קג, יט), כמו טריהה לשם ירעה
 נעמיר (נגי עין פרור פל"ד), נחמו^ט בכני^ט
 טהלהן^ט ולגער רצעי^ט מרכז (ע"פ איזוב לח. יג),
 טהלהן^ט כמות יכרמן (תפלת ועל בן נקוה), וטיה^ט
 למלך על כל טהלהן (וכירה יד, ט), וטיכו^ט כולם
 מלכומו, וזה מי למלון דה טיל"ק, כמו

עד סוליך פרעה לא יכולו, וכי אם מדריגת גיגוטה נכה, עד אזנו לא קיימת שיטה קנטולית נזק סדר.

לְפִיּוֹן פָּרָעָה וַיָּבֹא אֶל בֵּיתוֹ וְלֹא שָׁת לְבָבוֹ
גַּם לֹאתָת כֹּו' (ו. כט). וַיַּצְמַר עַל דָּרְךָ
מַה טַּלְמָדוֹ מַזְלָל' (חִקּוּז תַּי' כָּא נו': צְלָמָת יְנֻשָּׂא
הַחֲנָן מִלְּקָדוֹשׁ וַיַּקְרָא ט' ג), "צְלָמָת" רָומו עַל
כְּנָמָת יְסִירָהָלָן. וְכַלְמָת לִמְהָה וְהָמָת רָומו עַל כְּנָמָת
יְסִירָהָלָן, כִּי צְלָמָת כָּל הַעוֹלָמוֹת לְהָנְצָרָה חֲלָגָה
צְבָבָל יְסִירָהָלָן (וַיַּקְרָא לו' ד), הַס עַיְקָר הַגּוֹלָס
לְגַדְרִיחָת הַעוֹלָם. וְזֹה מְרוּמוֹת כְּנָמָת יְסִירָהָלָן
כְּמָלָת וְהָמָת, כְּלָמָר וְהָמָת הַס עַיְקָר וַהֲגּוֹלָס. וְזֹה
הַרְמָנוֹ וְהָמָת קַמְרָכָה חֲלָגָר נְדָר מְכָה (וְדִבְרָים לו' ג'
א). וְכַלְמָן שְׁמָמָה הַרְמָה לְפָרָעָה, וְהָמָר לו'
שִׁיסְרָהָלָן הַס עַיְקָר, וְפָרָעָה לְהָנְצָרָה חֲלָגָה
וְחֲסָוָה וְלֹא סָמַךְ נְצָר גָּס "לְוֹתָת".

ויאמר משה לפרטה התרפער עלי' למחר
आחריך לך וכו' ויאמר למחר
ויאמר ברכיריך לטענו תדע כי אין בה'
אללהינו (ח. ה-). ונמכת ערוכת כתיב (ח. י-ח)
וificateימי פירוש סג'ולם מה מלה גוכן מלה עמי
שעומד עליה לגעמי רימות כס ערוכת ממען תדע
כלי מי ס' נקלת מהלך, וקדוס מכח נרד כתיב
וט. י-ט) כי נפעס הסלה מהי סולם מה כו' גענזור
תתדע כי אין כמווי הכל מהלך, ונמכת נרד כתיב
וט. טט) לגעמי סעל ומלופץ כפי מה ס'
בקולות ימדלון ממען מדע כי לה' מהלך. ולריין
לאבדין סיינו קלסן.

ונראה לפירס קמיינטיל דסמייל דהעין כו' גן, דגנש ליטול צוואל קקדוז (ח'ב קנה). מי לרמתון ומי מחלון ומכלעדי מיין מלכים (ישעה מה, ח), מיין רלהDON דה פוליס, מיין מכרון דה

ב' לען "זה".
ב' כמה פעמים
אכן מולות קצת
ו נצל סיין, רק
זאת, חלמר מטה
יש כה חלמר ט',
וז סיין, ופניש
זו ממש צערינו,
תשכח רצינו ע"ה
שלחו נערנו

מתקן מה לנו,
כג', כיינו מיכף
; כעסר מלומת,
מלומת לנו פיה
ו- כיינו נמענד
היכף נטהה ו-
רהור עעל כל
ז- ז- ז- ז- ז- ז- ז- ז-

שפט

חנוכה

אמת

239

יוסף הצדיק שזה בחינת הلال מדרישה גבוהה שבא מכח התורומות הדעתה. וכל מחלוקת יהודה וjospef היה הכל לשם שמיים. מחלוקת זה צריך להיות בכל איש ישראל בחינת רצואו שוב: אהבה ויראה. שעיל ידי השתפות ב' הבחינות נפתח הפתחה בטובה: בגמרא⁴² וכי לאורה צריך הלא כל מי שנה בו. העניין הוא דמנורה היה כולם כל הנהגת העולם בחינת ז' ימי השבע ז' קני מנורה. אכן לא היה צריך לבחינת הנהגה זו. כי דביקות בני ישראל הוא לעמלה מכל הטבע כמו שהלכו מ' שנה לאورو לעמלה מן הטבע. וזה החילוק⁴³ בין לאורה בין לאורו. لكن כתיב שמota מ'. כי קיאו בו, א) מוחץ בו, יערוך בו. ב) כי הארון וכורובים היו מבנים. רק סדר הנעשה במנורה היה כדי שייאירו בני ישראל לכל העולם בעניין (הלים קיא) וזה מעשיו הגיד בו לחתם להם נחלת גויים:

זאת חנוכה (כמדבר ז' פה, פח) על שם שקורין בו זאת חנוכת המזבח⁴⁴. העניין הוא על פי מה שכחוב (קהלת ז', ח) טוב אחראית דבר מראשתיו. ובכח החנוכת מזבח שהיה בכוונה רצואה לפניו יתרברך. לכן זוכין ברירות אחרונים להחראות האלו שהיו בימי חנוכה, וזהו העדות, וכן מה שכחוב בתורה "זאת חנוכת" היינו בnl שנשאראם לעולם. כי ה"ב נשאים המשיכו הארה קבועה בכל יום. רק שבגנות אין יכולם להרגיש. ובchanuka חורן וניעור אותו ההארות כמו שכחוב לעיל⁴⁵ גם בן מזוהה:

אלכסונים נעשים מדבר אחד, ובוגדים היו בניו של יעקב י"ב, כי יעקב שודאו אחד נעשים ממו י"ב גובלן מחולק לך על ידי יעקב יצאו י"ב שבטים. דברים אלו בשנותם של שלם אין הוא יוציאם קן יעקב י"ב שבטים... לך בטה גבולות עמים למספר בני ישראלי".

⁴⁶ עיין טה אריה זה.

⁴⁷ מגילה פ"ג מ"ז.

⁴⁸ מתן ברכת ברכך שאמר, תפילה שורית.

⁴⁹ שבת ב' ע"ב.

⁵⁰ עיין ליקיטים הונטה, דיה נשיש', יאלט, זבחה.

⁵¹ ש"ע אורית תרפה, א.

⁵² תרמ"ב-תרמ"ג דיה זהנה.

לهم פרח המקדש לבן היה להסתירה אחראי כה לעשות פרצות. ואחר כך כshedro תקנו השתחויות להורות הבנעה לשמור עוד הפתחים לבל שלשות בהם זו. וזה הلال על שפתחה להם הפתחים כי על ידי פריצות הרשעים נסתמו השעריים וההארות ועתה חור להם. והודאה על בחינת שמירת הפתחה בnl:

← ו נגיד י"ג שעירים האג'ם י"ב שבטים שיש לבל אחד שער מיוחד בבית המקדש שלמעלה ושלמטה. כי הם שומרים הפתחים י"ב גובלין המפורשין בנחלת ארץ ישראל וכיודע מספרי קודש⁴⁶. כי בחינת אבות הוא לעמלה מעולם הזה. והשבטים הם עומרדים במקום התפשטות היהודיות תוך הטבע בחינת הגובלינים. ונגיד זה י"ב חדרים שהיו ראוים לדחות יום טוב וועל ידי החטף לא זכינו להם כמו שכחוב ח"ל⁴⁷. והטעם בnl שים טובים אלו היו קרובים יותר להטבע לבן שלט בהם כח החטא. אכן chanuka יש קצת פתיחת אלה השערים לבן שבעי בchanuka קרבנות גשיים⁴⁸ שבזמן המשכן פתחו הנשים אללה השערים הנ"ל⁴⁹. ועicker השבטים הם בחינת יוסף ויהודיה. בירת המעוז וברית הלשון. ויהודיה הוא בחינתה פה שמעה ה' קול יהודה (רבאים לג', ז) בחינת דוד המלך ע"ה נעים ומירות ישראל. דכתיב (בראשית כ, כ) הקול קול יעקב הם בחינת קול תורה וקול תפללה. המהollow בפה עמו⁵⁰ הוא דוד המלך ע"ה שנקרא פה. משובח ומפואר בלשון חסידיו הוא בחינת

⁴⁶ ענק י"ב הגובלן מובא בספר היצירה פ"ח מ"ב. ובמהר"ל, גבורות ה' עמי סח מובא: זיכל וולודין יעקב בא בענין פולא מאה, כי כאשר היה ראי לשרש אמאנת שהיה אהד, וזה כי השורש אחד ומן האחד שוחרש יעקב יצאו י"ב שבטים, ונקריאו שבטים כי השבט הוא עטם חולק האילן, כי אלו י"ב כל אחד ולק הכלל. זהה מספר שלהם י"ב, מפני שככל דבר אחד נעשים ממו י"ב גובלים מחולקים כל אחד בפני עצמו, ואלו הן גובל מזרחה ודרומה גובל מזרחה תחתית, גובל צפונית דרוםית גובל צפונית תחתית, גובל דרוםית דרוםית גובל דרוםית מזרחית, גובל מזרחה צפונית גובל מערבית גובל מעבית תחתית, גובל מזרחה צפונית גובל צפונית מערבית, גובל מעבית דרוםית גובל דרוםית מזרחית. אלו י"ב גובל

זאת השפע זו יון מעלה: שמקלשת להקב"ה בשראה שמעון הצדיק שב. ועל זה הענן תקנו ר איבוד מלכות יון כי לבני ישראל בnl כתבו נזדים של ישראל בגלות דביה בהם קצת חכמה זאת עצם לבני ישראל. זהדרין רק לבני ישראל אמרו לך יש חכמה תורה לא תאמין. לבן צו שכתוב⁵¹ להשכיהם בין חוק רצונך פירוש לא היה להם השגה. שבם רצוי לבטל מבני היה להם מפללה למורי הודהה לבני ישראל: תליהם היו מבלבלים בתפלתם בnl:

נ' כל הפתחה⁵². בנהראה: היה כל מגמותם מול דעתך כראיתך במשנה⁵³ ג' פרצות בסורג נגיד הרית⁵⁴. ומול זה תקנו בshedro הפרצות כו'⁵⁵ חדש שבת מיליה⁵⁶. על א) ביום השבת יפתח לה הוא עicker השבת. הלו יבש מיריה לבן יש טל. וכפי חשמיריה כך בשראל שהיה בנקל ומסתמא היה קצת בשראל שהיה בנקל

שפת

חנוכה

אמת

233

עין שם. והיינו שהנש נעשה על ידי הכהנים. אכן נראה לומר עוד בפונטו של ידי הנרות החנוכה מאיר הארת המנורה גם היום בזמננו זהה.²⁰ ורמזו הפסוקים אסור להשתמש לאורה שהארה זכר למןורה והיינו שיש בנסיבות קצת הארת המנורה וועל ידי הנרות נזכרן בנסיבות המנורה ומשתווקין בכך ישראל לנרות המנורה ועל ידי התשוקה מתעורר אותו הארה של המנורה ولكن אומרים²¹ הנרות הללו קודש הם. ובוים الآخرן שנקרוא זאת חנוכה קורין בו פרשנות בחעלוחר.²² כי יום الآخرן כולל כל הימים כמו שמיini עצרת מסוף כל ימי החג. כן בחנוכה. ופרשנות זאת חנוכת המזבח (במברר), פ-פ) הוא כן שמקודם בתב פרט הקרבת כל נשיא, ואחר כך הכלל. כמו כן בזאת חנוכה. ועל ידי שהוא יום الآخرן קשה לעלינו פרידות הימים טובים וכן משאיר יותר הארה על כל השנה ומתעורר בו נרות המנורה כגון:

ב"ה [תרמ"א]

חן"ל עשו עיקר מנט דנרות הגם כי היה הרבה נפלאות במלחמותיהם שיצאו מתחתי יד מלכובין רק הענן הוא על פי מה שכותבי שקבעו להלל ולהודאות. והודאה הוא על מה שיצאו מתחתי יד הרשעים. והל הוא על שוגנסנו תחת יד מלכובות שממים כמו שכותבי הלו עבדי ה' (זהלים ק"א) ולא עבדי יון. וצריך להיות עיקר השמחה מה שיצאנו לחירותם כדי שנוכל לקבל אחר כך מלכובות שממים. וכן על ידי הנש דנרות שהשם יתברך קירב אותנו אחר כך בחיבת יתרה על זה נתנו השבח בימה שכותבי²³ ואחר כך באו בניר

ושmeno קראת לשמור. וצריכין בני ישראל אחר כך לקבל הארץ חדש הנ"ל לבן יש אחר כך הטהר וגולות אחר כמו שבתבנו לעילוי כי בכל פתיחות שער יש זה לעומת זה עד שיהיה תיקון השלם במירה בימינו. וכל גואלה הוא הכהנה וקיים לגנות שאחריו כמו שכותבי²⁴ שהקב"ה בורא רפואה קודם למבה. لكن נס רחונכה הוא תשועה ופורקן לגלותינו המר הזה. וחכינו זכרונות לברכה ברוח בינתם קבעו יום טוב זה להלל ולהודאות.²⁵ להראות כי קיום בני ישראל בא זה הגלות והכנת הגואלה הוא על ידי ההל והודאה. שג' מלכויות הראשונות היה זכות דוד המלך ע"ה בחינת תפלה וכן בchap. מהרש"א שגואלתינו יהיה בזכות התפלה. והל והודאה הכהן בחינת תפלה רק שיש תפלה לעני (זהלים ק"ב. א). ותפלה למשה (זהלים צ. א). אם בלבנים אם בעבדים²⁶. כי גם הבן צרייך לפעמים איזה בקשה ורק שהוא באופן אחר מהעביד. וזה ההל והודאה:

אא"ז מוד ז"ל הגיד כי חז"ל רמזו במשנה²⁷ מהג' ועד החנוכה מכיא ואינו קורא ולא אמרו עדר כ"ה בכסליו רק לרמזו כי שמחת החג מאיר עד החנוכה עכ"ד. ומסתמא בשעת הנס ממש היה היושעה בכח הארת החג כי כל תחלוכות השנה בכת ה' רגלים. ותוספות הוא ח' ימים מהتورה ואין רגל אחר במוינו لكن חנוכה תיקנו בעין חג הסוכות וכך יש בו מהדרין כמו בסוטות הדר בعينן²⁸. וגם הנס נעשה על ידי הכהנים וענני הכהן בזכות אהרן. וכן בני בינה קבעו שמונה ימים²⁹ בעין החג. והרמב"ן בתב פרשנות בחעלוחר³⁰ פירוש המדרש³¹ שלך לעולם קיימת על נר חנוכה

טפלת כמו שבתוב האבים. ואורבנה ניתן להם עוזר יום ממזו"ז"ל כי ימים לדי שללה בלכם לנו לבתו בשם הדינו עוד יש לנו ביל:

בניך בו". דאיתא קבועם.³² והטעם אין היו נשפחים הריגשו כל כך רכ נטהלו מעט זהה עד שחוורו ה. ואו הריגשו מנת מלכבות אין גב בשמונה ימי ברות בן נעשה ישראל שדורמין צ מדיריגת באלה שנתחנכו באלה מה שמקשין מה נראה כי בלבד ימים. יש לתת דעשה לנו נסים זה לפני יתריך שהינה נשאר עוד ח יתרה שריצה אבותינו והם היו נפשותיהם שהיו גג הגלות:

గודול וקדוש כ"ה עה גודלה ופורקן ח מאיה מלכות חדשים בשושן ר כמו שבתוב

¹¹ עין מקץ, תרמ"ד ר' במדרש קץ שם לחושך.¹² מגילה יג ע"ב.¹³ שבת כא ע"ב.¹⁴ מנוח תפייט י'הו' הרת עולם, תפילה ר'יה.¹⁵ בכורים פ"א מ"ז.¹⁶ סוכה כת ע"ב.¹⁷ עיפ' הפטות' מעוז צור.¹⁸ במדבר ת, א ר'ה 'בחעלוחר'.¹⁹ עלי דעתם.

שנוכל על ידי זה לקדר שמו יתברך ועל ידי הרענן לה מילא נופל פחד השם יתברך ויראותו על האדם וזה שכותבי ימים הנכנסין והיווצאי והבן¹⁰. ומעלן בקדשו כ"י פירוש בשיש ב' עניינים בחינת התגדלות קדושת השם יתברך ונצחונו. בחינת הכנעת האדם לעוזב הארץ. יש להתרדק בעذر הקדושה נ"ל:

בשם המגיד (בספר נר ישראלי¹¹) מה שמודליקין עתה בפניהם שמחזיקים עצמינו שפלים מאד בגלות וגם בפניהם נמצאו חיצוניות ומתקיים פתח ביתו מבהזק¹² כנ"ל. והכל לבקש רחמים מהשם יתברך שעל ידי הדלקת הנרות נוכל לגרש מהשבות הרעות לפזר מהחיצוניות נ"ל. וצריך האדם להאמין לוחמים שסמכו הרבה על נס הזה וקבעו לימים טובים לדורות:

(ליל ג) **חנוכה** מביא התחרשות כי כל נס מביא התחרשות מושרש הטבע כי גם הטבע שורשה למעללה לנו על ידי הנס נוכל להרגיש גם בעולם הזה מהו ההתחרשות. כתיב (טהילים, מ-ב-ה) קוה קותי ה' כ"ו ויעלני מכור שאון מטיט הין כ"ו ויתןبني שיר חדש כ"ג. נראה דקאי על חנוכה. ונראה כי כח הינו היה מתגבר מאוד על ישראל שהו בחושך ומוותעים בהרגל הטבע כמו שכתוב¹³ להסבירם. להסבירם בחינתה שכחה והרגל הטבע היפוך ההתחרשות. וכל הד' מלכויות הם בדרך אחד להסתיר האמת להטיבע את ישראל בהבלי עולם. ולכן בכלל יציאה מלמלכות אחד נשאר ביום אל' פתיחות הגואלה ונקרא חנוכה על שם (משליכב, ג) חנוך לנער¹⁴.

לכבוד שמו יתברך אף שהיה הצלחה גם כן. מכל מקום זה הנט של הגירות חשוב יותר שהוא חיבת יתרה נ"ל:
לאין מ"ר ז"ל הראה הלשון בקצת נוסחאות (וכן הוא בבעל העתורה עיין שם) מזוודה בימין ונר חנוכה בשמאל ובעל הבית בטלית מצויצה באמצע כ"ז. ואינו מובן כי אין ציצית בלילה? ואני זו כר דבריו. אבל נראה כי על ידי מצות נר חנוכה נשאר האראה להפתחה. כמו מזוודה. **להיות רשמי בפתח הבית בכל השנה נ"ל:**
ליל ב' מצווה להניחה על פתח ביתו מבתוכו¹⁵ א"ז מ"ר ז"ל פירש על פי הגמורא מי שאין בו יראת שמים אין לו מפתחות החיצוניות בו. נמצא מובן כי בחנוכה נפתח פתח של יראת שמים בכל איש ישראל ולכן קבועו מצות הנרות כי שנפתחה יראת ה' בלב האדם יכול לקבל אוור ההוראה שדים הפנימיות. ופירוש הلال והודאה נראה כי על ידי הנס דchanoca נתقدس שם שמים כמו שכותוב¹⁶ ולך עשית שם גדול וקדש שראו הכל נצחונו של השם יתברך וגבורותיו ועל ידי זה נפל פחד ישראל קיבלו יראת השם יתברך כראוי ומצד נצחונו יתברך הוא הلال לשבח לפניו. ומצד קבלת היראה להודאות לפניו להיות נכנע ולהבין שפלוות עצמו הוא בחינת הודאה. ויש לומר שזה מחלוקת שמאו והلال אי העיקר הلال או הודאה וכיימה אין כבית הلال כי צריך להיות רצון הארים רק שיתقدس שמו יתברך. אף שמקודם צרכין לגרש הארץ ולתקן עצמו מכל מקום אין הכוונה להיות מותוקן רק

ץ ראש
ג עצמוני
ח חינוך
ט טהרהו

טשיכון
טספקא
להיות
אתהר²²
צרכין
הלו²³
ט יותר
האור
דר ספק

יאר פר
זברכה
בהורתה
הטבע
ירירה
ע מעדר
נחשב
ה הנס
זרה כי
עשות
ז הוא
ץ חפץ
לקאים
להלל
היה

ז א דה

ז דבב

¹⁰ על הנסים.

¹¹ שבת כא ע"ב.

¹² עיין חרליה ר'יה ליל ז'.

¹³ לח ע"א.

¹⁴ שבת כא ע"ב.

¹⁵ על הנסים.

¹⁶ עברות ישראל חנוכה דיה עזין ונכח.

⁵ עיטור, עשרת הרבאות, הלכת חנוכה.

⁶ בגמרא בשבת כב ע"א מופיע – "שיהיה מזוודה מימין ונר חנוכה בשמאל" ובשאלות דרב אחאי גאון, בו הוסיף: "... וכעהב בטלית מצויצה באמצע".

⁷

א.

שבת כא ע"ב.

⁹ כל אדם שיש בו תורה ואין בו יראת שמים, דומה לגובר שמר לו מפתחות הפנימיות ומפתחות החיצוניות לא מסרו לו בהדי עילאי" (שבת לא ע"א – ע"ב).

CL: **ЛУН САХИЛ ГАДО.** ЧИЛД ЧИКЧЕ КИИ ВИС САДИ
CL: **ЛУН САХИЛ ГАДО.** ЧИХ НОГЛ ИНУ СЧАСТИ

卷之三

קייח להוראות

ואת חנוכה

נתן

מורלה על הנטגה טכנית, כי השulos נכרה נטגה
ימים, וטמונה כהותה לחדר בוגר מורה על הנטגה נקייה,
ועל כן קדשו ח"ל מונכה צמונה ימים, להוציאם כי הכל
שיידרך נם למעלה מן הטגע עיי"צ. מנהה כי עיקר
פרטוס נאם והוא ציוס השמיינאי, כי על ידי הדרקם הכל
齊ום השמיינאי, מරלים כל הנטגות היו נדרך נם, כי
שמיינאי מורה על פנים, וע"כ נקלת יוס זה ולמה מונכה,
כי יוס זה שוח עיקר סתגלוות עין מונכה.

.ה

בchap צו"ע לו"ס (קימין מלע"ז ק"ד), בנותר ציוס
ששמיני מן השמן לריך לטיעור הדרקם,
ועשה לו מדולח וצורתו צפי עטמו. ויל' רמו צוה,
כי ציוס השמיינאי גרי' לעור ולעור בקרנו סה
קדומות נרום מונכה לכל הנטגה, והוא בוגר ציוס
השמיני עשה לו מדולח כל הנטגות עשיית
נטגות, וצורתו צפי עטמו, צורתו צמן עטמו
ולגון צפויימונן, שמדליק את הכל צמן עטמו לדיות
מוקן לענודם ס' כל הנטגה. וכען צהמרו ח"ל פ'
עלפי פסחים (קיז). כל צילות ומצודות צהמර דוד
צפר מהלטס כנגד עטמו למלון, וס"ינו צהמראן מלהן
עטמיומו, וכען "כל עטמיות מהלמינה ס' מי כמנון"
(מלחיט ל"ה), וכל מון הספה ולמה. וכן כן צורתו
צפי עטמו, צמן עטמיומו. ל

.ה

דרשה לאות חנוכה שנת תשמ"ב - וסיום ש"ט משניות וסיום ממ' מנוחות

חמת מכלון וליין מוקף ווילן כנגד ימים קיילין,
ופילט מסר"ל דנית צמחי ווילן לחדר סימיס, מפי
של��ר נכם יוס רלהון מנטכים מהליי כל טימייס,
וכהלו נכם יוס קלהון מונלייס כל טימייס הנטכים כולם,
וכן ציוס השמיינאי ננטכים קיימים הנטחים צחה, כי נעולס

וומת צחים כו' מהו מלקיים מזוה לה' מיסל כלוט,
ול"כ לי' מקנו להדרק נרום זכר לנו מנות הדלקם
נוות המונחה צמתקדת. ומירין לדבומם עיקר סי"ט
שוח צבאי נטמן מלחמה — ולכן במאפלת על הנקיסים
שנבדקה לה' נזכר נם טניות — הלא כדי צבאי ילהמו
טנלו נדרך הנטגה, הולכו לעם הנורות, וע"י נם
סגורות מגלה שגס נחמן סמלחה שי' נדרך נם.
על"ד נם' מיזוטי מגדות מסר"ל על הצ"מ צמן
(כה), וגמ' נר מזוה.

וחנה סקאה צ"י (לו"ס ס' מל"ע) ממשי מדליקן
נוות ס' ימים, הלא גם היא רק צבאה ימים
ליוס חד דלק הנטגה, ומירין דמיד ציוס ליהון נחמן
שפין מפלט. וסקאה פלי"ח לה' ציוס הדרון לך סיה
נם, ומירין דיוס הדרון שוח צבאי נטמן מלחה עיי"צ.
ועיין צמ' ויגד יעקב צוה. מנהה ז' ימים מדליקן
צבאי נם טניות וכיום ס' מסוס נטמן מלחה. ונה
לטב מסר"ל, לעיקר סי"ט הלא צבאי נטמן מלחה,
הלא צעטן זכר נט טניות, מכין צע"ז מגלה צגס
נטמן המלחמה סיה נם, מנהה לעיקר סי"ט כל חנוכה
שוח ציוס השמיינאי, וכל ז' ימים כו' רק הנטגה זוה, ועל
כן נקלת יוס השמיינאי ולמה מונכה, לומר צוהו עיקלה
כל מונכה צבאי נטמן מלחה.

.ה

אות מונכה נקלת סיט השמיינאי, ויל' עפ"י מה
אכמן מסר"ל נם' נר מזוה, דמקפל צנעה

.ה

הטעם טיס הדרון כל מונכה נקלת ולמה מונכה,
יט' נומר, על פי מה שכתב מסר"ל בחילוצי
הגדות הצ"מ צבם (כה): הלא דנית צמחי סובelin
ציוס רלהון מליק צמונה מכלון וליין פותח ווילן,
כ נגד ימים הנטכים, וכיום הלא צוגאין יוס להאן מליק

פרשת אמרת ... מה

חשיבות רגע, בעת שאתה נינוח, על כל מה שרעיתך עושה עבורך, איך היא גושאת את عمل הבית באחבה וברצון, אינה באה בט戎יות, אין היא מתלוננת על כובד عملה כי רב הוא, מטפלת בבעיה בחום וברזוץ, עם כל הקשי הכרוך בכך בשל לחץ החיים. חשוב, ואל תרפא ממחשובתיך אלה, ותראה ותוווכח עד כמה נואלת אתה כאשר ייחסת חשיבות למקהה חריג של מה בכך, לעומת המעשים התמידיים אשר הם מנת חלקה של עקרת הבית כל הימים. התבונן בתוך עצמן, וראה האם הגעת אתה לממה שהinden צריך להגיע, והאם הוושלמת בכל מידותיך, כדי שתתלוון על רעייתך?

**הרבענית זילברשטיין ע"ה סירבה לתקן את
החור במזנון**

שבת היא לה' (כ"ג ג')

כאשר התגוררנו עדין ברחוב ישימות יבנה' בבני ברק, נפל בליל שבת קודש נר אחד מפומוטי השבת על המזנון בסלון, וכיון שעל פי דין היה אסור לcobות את הנר הזה, הוא המשיך לדלוק שם, עד שעשה חור גדול בתוך המזנון.

לאחר השבת הגיע בעל מלאכה לביתנו, כדי לתקן דבר אחר, וכשראה את החור במזנון אמר שיש באפשרותו לתקן את הנזק ולסגור את החור בצורה אומנותית, עד שלא יוכל להרגיש את החור כלל.

אשתי הצדקנית, מרת עליזה-שושנה ע"ה, סירבה לתקן את החור, באומרה: 'אני רוצה להעביר מן הבית את כבודה של השבת! אדרבה, שיראו כל הננסים לביתנו שאנחנו מוקירים את השבת ושמוראים על הלכתייה בקפדנות רבה. זה הוא הכבוד שלנו, שאנחנו מתקבדים בחור שנוצר על ידי שלא כיבינו את הנרות!'

'בשעה זו אין כבר אוטובוסים'

שבת היא לה' (כ"ג ג')

ת"ח מטבירה שאלני כדלהן. בערב שבת אחת הייתה צריכה לנסוע עם משפחתי מטבירה לאחד הקיבוצים באיזור. כאשר הגעתינו לתחנה המרכזית של טבריה, כדי לעלות על אוטובוס הנושא לקיבוץ, פגשנו נהג מונית ואמר לי שבשעה כזו אין כבר אוטובוסים לכיוון ההוא.

כיון שהימודיעין של התחנה היה כבר סגור, ולא יכולתי לברר את העניין, עליyi בלילה ביריה על המונית ושילמתי לו על כך טבען ותקילן.

ונהן, רק הchèלה המונית נסוע, וכבר אני מבחין באוטובוס הנושא לקיבוץ נוף גינוסר, היכנס לרציף התחנה, ובתוך זמן קצר יצא לדרכו... במשך כל הדרך נסעה המונית ליד האוטובוס, ואף הגענו אל הקיבוץ באותו זמן.

כבים קטנים, על
את החלוטין.

מי ביוטר. מצאו
דו על פי מעשך
ובת. כאלו כל

ב' הבית, בבוּאַ
עשה את אשר

יאנו לרוגז, לא
ובעוד שברבי
שייטה.

עמוס-טרדזה.
שadam נכשל
חליף מילה עכ

זיכון לו בוראו.

זה, או-ז לא

ה בלבנו אליו.
כנים שוחקות.

זו כדי לאפיי
מידות נעלמות

בר. לא כדאי
נא במשך כי

କରେ ତାହାରୁ
କରେ ତାହାରୁ କରେ କରେ କରେ କରେ କରେ କରେ
କରେ କରେ କରେ କରେ କରେ କରେ କରେ କରେ କରେ

କାଳ ରେ ଏହା ମୁହଁରା ତାର' ଲାଘାର ଛେଦ
ନୁହ ଥି, ପରି ଏହା କାହାର କାହାର ପାଦରାମ, ଏହା
କାହାର ପାଦ, ଏହା କାହାର କାହାର ପାଦରାମ, ଏହା
କାହାର କାହାର ପାଦ, ଏହା କାହାର କାହାର ପାଦରାମ, ଏହା

“ԱՅս առ ուշից առ կուն” աղ և այս ուշից
այս գույքը այս անդ լին չն մեջ առ այս աղ և
այս լին առ այս անդ բայց աղ և այս պահու” այս
պահ այս բայց բայց այս անդ լին այս գույքը՝ “պահ”՝
այս պահ անդ գույքը բայց այս պահ անդ լին այս պահը

ՀԱՅՐԵՆԻ. ԵԽԱ ՊԱԾՎԱԾ ԽԴԻ. ԿՈՄԱՐԵՆ ԽՎԱՇ ԽՈՎ ՏՈՒ

לִזְבָּחָה נִיְלָה אֲזֵן וְדַסְתֵּר גָּלוֹתָה שֶׁל מִזְבֵּחַ בְּאַלְמָנָה
עַלְמָנָה, וְאֵלֶּה הַר לְבָב (אֶלְעָם גָּדוֹלָה, וְאֶלְעָם זָהָב) וְאֵלֶּה כָּבֵד
כְּבֵד אַמְּלָקָה כִּי מִזְבֵּחַ וְאֵלֶּה הַר שְׂדֵךְ קָדְשָׁה כָּבֵד
כְּבֵד כָּבוֹד גָּדוֹלָה וְאֵלֶּה אֶלְעָם זָהָב וְאֵלֶּה אֶלְעָם גָּדוֹלָה

137

ԵՐԱԾ ՀԱՎԱԼ

三

ELL LETTERS (எல் லெடர்ஸ்)

[5]

ԵՐԱԾ ՀԱՎԱԼ

KUMAR AND KUMAR

(c) "ପାଦ ପାଦ" ଅର୍ଥାତ୍ ମଧ୍ୟରେ ଏକାକିନୀ ଏବଂ ଦୁଇକାକିନୀ ପାଦରେ ଉଚ୍ଚତା ଅବଶ୍ୟକ ହେଲୁ କାହାର କାହାର ପାଦରେ ଉଚ୍ଚତା ଅବଶ୍ୟକ ହେଲୁ

2

۲۷۸

9